

Iz zaklada naših pregovorov.

55. Kdor se je dal vpreči, ta mora vleči.

Človek si je zgodaj znal ukrotiti živali, da mesto njega opravljajo razna težavna opravila. Kar bi moral sam nositi ali voziti, mu nosi in vozi domača živalina. In da bi mu bila živalina poslušna, jo je začel spretno vklepati, naprezati, brzdati. Tako jo k pokorščini deloma privadi, deloma prisili. Polagoma se ljuba živinica tako privadi jarnia, uzde, vojke, da se kar ne čuti povoljno brez uprege.

Pregovor obrača to na človeške razmere in nam podaja lepih naukov v trojnem pomenu.

Ako gledamo na razmerje med voznikom in vozečo živalo, bomo najprej opazili, da živalina hlapčuje, voznik gospodari. Pregovor pomiluje one nesrečne ljudi, ki si niso znali ohraniti zlate svobode, ali pa se vsled lenobe in zanikarnosti niso povzpeli do boljšega stanja ter morajo vedno sužnjevat in hlapčevati, češ: naj le vlečejo, zakaj pa so se dali vpreči!

Upoštevati moramo nadalje, da pregevor le primerja. Vprežena žival je primorana voziti in vleči; človek si pa prostovoljno naklada svoje breme, si lahko po modrem predarku vozi svoj stan, — sam se je dal vpreči. Torej je drugi pomen našega pregovora: da naj se vsak človek, v kateremkoli stanu je, uda v voljo božjo in potrpežljivo izvršuje svoje stanovske dolžnosti, naj bi bile še tako težke, saj jih je sam prostovoljno prevzel.

Posebej naj se nikar ne pritožujejo radi preobitnih opravil oni, ki so si še kaj več naložili, nego zahteva njihov stan: Naj vleče, kdor se je dal vpreči!

Ne smemo pa pozabiti, da se večkrat zelo loči voznja od voznje. Ni vedno tako prozaična, kot se opazuje po gozdnih potih in po polju, marveč je čestokrat jako poetična. Le mislite na izvrstne čile konjiče. Kako so iskri! Kako so veseli že tedaj, ko jih napreza spretni kočijaž! Kako radostno in fino poskočijo, kako rahlo in lahkotno potegnajo kočijo in tako kot sapica hité ž njo po gladki cesti v prikupno ubranem teku! Ljudje ob cesti kar postajajo, gledajo in strmé.

Glejte, to je pa krasna slika izvrstnega človeka, ki z veseljem in navdušenjem izvršuje posle onega sanu, ki si ga je prostovoljno izbral — se dal vpreči, kakor je spoznal, da je po volji božji.

Kajne, kar nehoté se ob tem spominjamo tudi vrlega kristjana, ki natanko izpolnjuje svoje verske dolžnosti in radostno nosi jarem Jezusov ter spozna in čuti pomen besedi svojega Gospoda: „Moj jarem je sladak!“

Končno nas bodri tudi pregovor, da bodimo stalni; ako smo se dali vpreči, vlecimo dalje in dalje, dokler ne dosežemo svojega namena. A napak bi bilo, ko bi si ga tudi hudobneži izkoriščali zase, češ: kdor se je dal z nami vpreči, naj tudi vleče in vozi z nami — po cesti hudobije.

Rešitev naloge.

A	m	e	r	i	k	a
j	a	n	i	č	a	r
g	r	a	n	a	t	a
H	r	v	a	š	k	o
g	l	a	v	a	n	a
s	a	m	o	t	a	r
a	b	e	c	e	d	a

Prav so rešili: Hočevar Milan, prvošolec v Celju; Ostrc Marijana, Zartl Lojzika, učenki V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju;

Cimerman Filomana, Welt Mar., Zemljč Mar., učenke V. razreda Franc. Jožefove dekl. šole v Ljutom.; II. razr. mešč. š. pri čč. uršul. v Ljublj.

Za zbirko lepih misli.

Nehvaležnost je plačilo sveta. Ta splošni pregovor se posebno uresničuje v tem slučaju, da kar hipoma pozabimo vse brezštevilne dobrote svojih dobrotnikov, ako so se nam le enkrat kaj zamerili, in morda še celo brez lastne krivde. Tako mišljenje in vedenje je neplemenito in kar krivično. Sploh je jako napačno, da tako radi in natančno preštevamo in merimo neprijetne reči, dobroto in srečo pa tako hitro odtehtamo in odmerimo, kot da bi ne bilo vredno, da se upošteva v račune našega življenja.

„Vrtec“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 78, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.